

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. R.
przeciwko "A." Polska Sp. z o.o. w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2006 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu Ośrodka Zamiejscowego w K.
z dnia 25 października 2005 r., sygn. akt III APa .../05,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 stycznia 2003 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. zasądził od A. Spółki z o.o. w K. na rzecz J. R. kwotę 25.575 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Na skutek sprzeciwu strony pozwanej, Sąd ten wyrokiem z dnia 7 lipca 2005 r. uchylił powyższy wyrok zaoczny i powództwo oddalił. W wyniku rozpoznania apelacji powódki, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z daty 25 października 2005 r. zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 8.525 złotych, zaś w pozostałym zakresie apelację oddalił.

W skardze kasacyjnej, zaskarżającej powyższy wyrok w części oddalającej powództwo, powódka zarzuciła „naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe

zastosowanie art. 47¹ k.p. bez jakiejkolwiek argumentacji uzasadniającej wysokość przyznanego odszkodowania”. Wskazując na powyższe wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zmianę zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej łącznie kwoty 25.575 złotych, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

Skarga kasacyjna powódki nie spełnia istotnego wymogu formalnego z art.

398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem zawarty w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera uzasadnienia, na czym polega „istotna wątpliwość, dotycząca wysokości zasądzonego powódce odszkodowania” i dlaczego wątpliwość ta jest tak poważna, że wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego. Za spełnienie przedmiotowego wymogu nie może być w żadnym razie uznane wskazanie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej na zachodzące w orzecznictwie sądów „znaczące rozbieżności w wysokości przyznawanego pracownikom, w analogicznych sytuacjach, odszkodowania” i związaną z tym „konieczność wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w przedmiocie miarkowania odszkodowania z art. 47¹ k.p., co mogłoby stanowić wytyczne dla przyszłego orzecznictwa sądów i ujednolicenia ich praktyki w tym zakresie, a jednocześnie uchroni pracowników przed zbyt swobodnym, oderwanym od realiów sprawy, miarkowaniem odszkodowania przez sądy”. Skarżąca nie powołuje przy tym jakichkolwiek orzeczeń świadczących o rozbieżności związanej z wątpliwościami interpretacyjnymi art. 47¹ k.p., ani też nie wskazuje na potrzebę wykładni wymienionego przepisu.

W konsekwencji brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r., z. 4, poz. 75).